Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 330 van 21 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. DEKERF**
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende het overdrachtsbesluit van 26 augustus 2026 (bijlage 26*quater*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "*RvV-wet*").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEKERF, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 augustus 2026 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 12 augustus 2026 om internationale bescherming. Op 26 augustus 2026 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister een overdrachtsbesluit (bijlage 26*quater*). Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoeker op 7 september 2026 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"*(…)*
In uitvoering van artikel 51/5/2 § 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt de heer[(1)], die verklaart te heten[(1)]:

(…)
en die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Slovenië.
Het verzoek om internationale bescherming wordt bijgevolg niet door de Belgische autoriteiten behandeld.
In uitvoering van artikel 51/5/2 § 2 en 74/6/1 § 2 van de wet van 15 december 1980 wordt de betrokkene vastgehouden met het oog op het uitvoeren van de overdracht binnen een termijn van 6 maanden.
De overdrachtstermijn kan worden verlengd tot maximaal 3 jaar indien de betrokkene onderduikt of niet meewerkt met de bevoegde instanties bij de organisatie van de overdracht, overeenkomstig artikel 51/5/2, S3 van dezelfde wet.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Slovenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5/2 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 16(2) en artikel 36(1)b van Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024.
De heer H. S. J. P. (…), verder de betrokkene, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, diende op 12.08.2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Betrokkene legde hierbij geen persoonlijke identiteitsdocumenten voor.
Onderzoek van de overeenkomstig artikel 15(1) van Verordening (EU) 2024/1358 verzamelde biometrische gegevens leidde tot meerdere treffers in Eurodac. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 02.08.2026 voor onwettig verblijf geregistreerd werd in Slovenië en op 06.08.2026 een verzoek om internationale bescherming indiende in Slovenië, en dat betrokkene voor onwettig verblijf geregistreerd werd in Frankrijk op 05.08.2026 en in Italië op 06.08.2026.
Op 17.08.2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Tijdens dit persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene op 04.09.2021 per vrachtwagen van Afghanistan naar Iran te zijn gereisd, waar hij in Teheran verbleef tot februari 2026, om in die maand per bus van Iran naar Turkije te reizen, waar hij 1,5 maand verbleef. Volgens betrokkene reisde hij hierna per auto van Turkije naar Bulgarije, waar hij na 4-5 nachten verblijf teruggestuurd werd naar Turkije, om vervolgens van Turkije naar Griekenland (2 nachten verblijf) te reizen, om van daaruit per auto, per taxi en te voet via Servië (doorreis), Bosnië (2 maanden verblijf in een opvangcentrum) en Kroatië (doorreis) naar Slovenië te reizen, waar hij begin augustus 2026 aankwam. Betrokkene verklaarde dat hij vervolgens in dezelfde maand per trein van Slovenië via Italië (1 nacht verblijf) en Frankrijk (1 nacht verblijf) weer naar Italië reisde, waar hij 1 nacht in Milaan verbleef alvorens per auto van Italië via Frankrijk (doorreis) naar België te reizen, waar betrokkene op 11.08.2026 in het Rijk is binnengekomen.
De betrokkene legde geen paspoort voor, noch bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming noch tijdens het persoonlijk onderhoud. Betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort en zijn Taskara in Afghanistan te hebben achtergelaten.
Betrokkene verklaarde geen verzoek om internationale bescherming in Slovenië te hebben ingediend, hij gaf aan enkel zijn vingerafdrukken afgestaan te hebben in Slovenië en Italië begin augustus 2026 en in Frankrijk op 06.08.2026.
De betrokkene verklaarde traditioneel gehuwd te zijn sinds 2016 met mevrouw S. B. N. (…) (°(…).1996 te Karez-E-Kabir, Afghanistan en aldaar verblijvend) en samen 4 minderjarige zonen te: hebben die in Karez-E-Kabir, Afghanistan verblijven. Betrokkene gaf aan in België een schoonbroer te hebben, genaamd A. R. (…), die de echtgenoot is van de in Afghanistan verblijvende zus H. B. S. (…) van betrokkene en die al heel lang in-België woont, maar met wie. betrokkene geen enkel contact heeft. De betrokkene verklaarde verder geen in een andere lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.
Tijdens het persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) deze besloot om in België. om internationale bescherming te verzoeken en of de. betrokkene met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene naar België te zijn gekomen omdat hij het hier leuk vindt en omdat werkende mensen hier worden gewaardeerd. De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Slovenië omdat hij daar nooit asiel heeft 'aangevraagd. Betrokkene stelde verder bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Frankrijk of italië omdat hij ook daar geen asiel aanvroeg.
Op 13.08.2026 werd overeenkomstig artikel 41 een. kennisgeving inzake terugname gedaan aan de autoriteiten van Slovenië, betreffende een geval van terugname als bedoeld in artikel 36, lid 1, punt b), van Verordening (EU) 2024/1351, in samenhang met artikel 13 van Uitvoeringsverordening (EU) 2025/2055. Op 19.08.2026 bevestigden de Sloveense autoriteiten de ontvangst van de kennisgeving inzake terugname.
Artikel 16(1) van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt het volgende: "De lidstaten behandelen een verzoek om internationale bescherming dat door een-onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, ook aan de grens of in de transitzones, Het verzoek wordt door één enkele lidstaat behandeld, namelijk de tidstaat die op basis. van de criteria van deel III,

hoofdstuk II, of de:clausules van hoofdstuk III van dit deel, verantwoordelijk is." In artikel 16(2) werd het volgende vastgelegd: "Onverminderd de in deel IV van deze verordening vermelde regels, wanneer op basis van de in deze verordening genoemde criteria niet kan worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming,:is de eerste lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd verantwoordelijk voor de behandeling ervan." In artikel 16(3) wordt het volgende bepaald: "Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen omdat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, gaat de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat voort met het onderzoeken van de criteria van deel III, hoofdstuk [I, of de- clausules. van hoofdstuk III van dit deel, teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien een lidstaat op grond van de eerste alinea van dit lid de overdracht aan een volgens de criteria van deel [II, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd geregistreerd niet kan uitvoeren, en niet kan vaststellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke tidstaat kan worden aangewezen, wordt die lidstaat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."
Artikel 36(1)b bepaalt het volgende: "De uit hoofde van deze verordening verantwoordelijke lidstaat is verplicht […] een verzoeker, een onderdaan van een derde länd of een staatloze ten aanzien van wie die lidstaat uit hoofde van artikel 16, lid 4, van Verordening (EU) 2024/1358 werd aangewezen als de verantwoordelijke lidstaat, terug te nemen onder de in de artikelen 41 en 46 van deze verordening vastgelegde voorwaarden."
Verordening (EU) 2024/1351 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde.lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausule van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.
Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het-asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG). nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat de betrokkene als gevolg van een overdracht aan Slovenië een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.
Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We wensen hier op te merken dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar de economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om éénieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om verzoekers om internationale bescherming de financiële middelen te verstrekken om een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud naar België te zijn gekomen omdat hij het hier leuk vindt en omdat werkende mensen hier worden gewaardeerd. We merken op dat het om een subjectieve keuze gaat. We wijzen er ín dit verband op dat in Verordening. (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk ís voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dat betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausules van Verordening (EU) 2024/1351. Het enkele feit dat de betrokkene in België wenst te verblijven, kan derhalve niet worden beschouwd als een zwaarwegende grond op basis waarvan dient te worden aangenomen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene stelde tijdens het persoonlijk onderhoud bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Slovenië omdat hij daar nooit asiel aanvroeg. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in Eurodac opgeslagen gegevens een resultaat type “1” met betrekking tot Slovenië opleverde. Artikel 37(4) van Verordening (EU) 2024/1358 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code “1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Slovenië.

Betreffende het bezwaar van betrokkene tegen een overdracht aan Frankrijk of Italië, wensen we nogmaals te benadrukken dat Slovenië, middels hun bevestiging van ontvangst van de kennisgeving inzake terugname, de verantwoordelijke lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene te behandelen. Dit impliceert dat de argumenten van betrokkene om zich te verzetten tegen een overdracht aan Frankrijk of Italië hier niet aan de orde zijn.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Slovenië indirect refoulement impliceert, wijzen we erop dat Slovenië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Slovenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Slovenië onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen. of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, zoals die zijn vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat een door de betrokkene in Slovenië ingediend verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd of zou worden getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM ais het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen betreffende de overdracht van verzoekers om internationale bescherming tevens te verwijzen naar de factsheet “Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Slovenia” van de Sloveense autoriteiten, welke in mei 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd (https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure, een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier). Deze informatiefiche is onderdeel van de ‘Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin It Regulation’ die werd bekrachtigd in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de EU-Raad van 29.11.2022. De lidstaten werd verzocht informatie te verstrekken die zowel de relevante wettelijke bepalingen als de praktische uitvoering van deze bepalingen weergeeft. Deze verzameling van gegevens gebeurde met toepassing van artikel 5 van de Verordening betreffende het Agentschap voor Asiel van de Europese Unie (EUAA). In de ‘Roadmap’ werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transférbesluiten en in het kader van

beroepsprocedures bij de nationale rechtsstructuren. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een fichesjabloon op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van de fiche beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Sloveense. autoriteiten.

Een recente bron betreffende verzoekers voor internationale bescherming in Slovenië is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Slovenié (Regvar, U., e.a., "Asylum Information Database - Country Report: Slovenia - update on 2025", laatste update op 13.05.2026, https://www.asylumineurope. org/reports/country/slovenia; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport werd toegevoegd aan het administratief dossier).

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen obstakels zijn voor personen die naar Slovenië terugkeren in het kader van een Dublinprocedure, zij worden gezien als verzoekers om internationale bescherming van zodra ze teruggekeerd zijn naar Slovenië (p. 52). Personen die uit Slovenië vertrokken zijn terwijl hun procedure nog lopende was, kunnen zonder problemen een nieuw verzoek indienen dat niet als een volgende verzoek wordt gezien (p. 52).

De Sloveense instanties geven verzoekers recht op materiele opvang in de Sloveense opvangstructuren gedurende hun volledige procedure (p. 80). Er zijn volgens het rapport geen problemen gekend waarbij verzoekers geen toegang zouden hebben tot opvang, alhoewel het rapport melding maakt van overbevolking ín sommige centra (p. 86). Het rapport stelt verder dat de hygiënische omstandigheden in de verschillende centra in Slovenië afhankelijk is van het aantal bewoners (p. 86). We zijn van oordeel dat bovenstaande niet leidt tot het besluit dat de Sloveense opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen gemaakt worden bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Slovenië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Slovenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We zijn van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Sloveense instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het verlenen van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Slovenië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening (EU) 2024/1351 aan Slovenië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen hier nog te benadrukken dat het AIDA-rapport meldt dat begunstigden van internationale bescherming vrijheid van beweging (p. 112) en vrije toegang tot de arbeidsmarkt (p. 115) hebben en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot onderwijs (p. 116), sociale bijstand (p. 117} en gezondheidszorg (p. 117). Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Slovenië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorgen voor verzoekers in Slovenië wettelijk gewaarborgd is (p. 91). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Slovenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud van 17.08.2026 in goede gezondheid te verkeren. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de- betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te-besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Slovenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming ín de ontvangende lidstaat niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in de verantwoordelijke lidstaat van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt dat de overdragende lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name kwetsbare personen, de verantwoordelijke lidstaat informatie verstrekt over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die

persoon kan omvatten. Die informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in die bijzondere behoeften wordt voorzien, met name ais het gaat om essentiële medische zorg. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan. worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende bijzondere behoeften door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, die door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in kennis kan worden gesteld van bijzondere behoeften, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, met inbegrip van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).
Voorts merken we op dat in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) wordt gesteld dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de toenmalige Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Slovenië en dat middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kan worden voorzien in de nodige maatregelen met betrekking tot de bijzondere behoeften.
Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.
Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.
De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.
(…)"
1.2. Op 26 augustus 2026 wordt tevens ten aanzien van verzoeker een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen.

2. Betreffende de urgente procedure en de rechtspleging

2.1. Het beroep is gericht tegen een overdrachtsbesluit waarbij de overdracht plaatsvindt in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, in het bijzonder wanneer de betrokkene wordt vastgehouden. Overeenkomstig artikel 2.28, § 1, eerste lid, 4°, van de RvV-wet is dit een grond voor behandeling in de urgente procedure.

2.2. Nu blijkt dat verzoeker wordt vastgehouden, is hij overeenkomstig artikel 2.22, § 3, 2°, van de RvV-wet vrijgesteld van het rolrecht en van de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een uiteenzetting van de algemene principes inzake artikel 3 van het EVRM past verzoeker deze als volgt toe op zijn situatie:

"*a) Het ontbreken van een effectieve kwetsbaarheidsscreening in Slovenië*

De bestreden beslissing bevat geen enkel onderzoek naar de vraag of, en op welke wijze, verzoekers kwetsbaarheid in Slovenië zou worden vastgesteld en meegewogen, noch naar de vraag of het Sloveense systeem daar structureel toe in staat is. Dit onderzoek drong zich nochtans op: het geactualiseerde AIDA-rapport betreffende Slovenië (Update 2025, PIC/ECRE, mei 2026) omschrijft het ontbreken van een effectieve kwetsbaarheidsscreening als een van de voornaamste tekortkomingen van het Sloveense asielsysteem:
"(…)" (AIDA-rapport Slovenië, p. 64)
Het rapport preciseert dat, voor zover al een kwetsbaarheidsonderzoek plaatsvindt, dit zich in de praktijk beperkt tot de fysieke gezondheidstoestand tijdens het medisch onderzoek, en dat de vaststelling van andere vormen van kwetsbaarheid volledig afhankelijk is van de individuele bereidheid van de verzoeker om gevoelige persoonlijke informatie te delen, en van de individuele vaardigheden van de ambtenaar die het onderhoud afneemt:
"(…)" (AIDA-rapport Slovenië, p. 62)
Het rapport stelt bovendien vast dat zelfs een vastgestelde kwetsbaarheid niet stelselmatig wordt meegewogen in de uiteindelijke beslissing over het verzoek, en dat de Sloveense Migratiedirectie geen statistieken bijhoudt over kwetsbare verzoekers, zodat de omvang van het probleem niet eens kan worden opgevolgd:
"(…)" (AIDA-rapport Slovenië, p. 62)
Hieruit volgt dat verzoeker, bij een overdracht aan Slovenië, niet kan rekenen op een Sloveens mechanisme dat zijn, hierna in concreto uiteengezette, kwetsbaarheid alsnog zou opvangen indien verwerende partij deze zelf niet zou hebben onderzocht. Precies om die reden rustte op verwerende partij, vooraleer verzoeker op grond van het vermoeden van wederzijds vertrouwen over te dragen, een verzwaarde zorgvuldigheidsplicht om zelf, op basis van de gegevens van het dossier, na te gaan of verzoeker zich in een kwetsbare situatie bevindt die individuele waarborgen in de zin van de rechtspraak Tarakhel vereist. De bestreden beslissing bevat op dit punt geen enkele overweging.

b) Verzoekers positie als terugkerende verzoeker
Verzoeker moet evenwel, net als bij zijn eerste aankomst, opnieuw wachten om zijn verzoek te (her)registreren, en bevindt zich in die periode opnieuw in de beschreven kwetsbare "pre-lodging" fase, alwaar hij de facto gedetineerd is:
"(…)" (AIDA-rapport Slovenië, p. 52)
"(…)" (AIDA-rapport Slovenië, p. 80)

c) De materiële opvangomstandigheden in het Asielhuis
Verzoeker bevindt zich in een kwetsbare mentale toestand: hij reisde gedurende meer dan vier jaar via een reeks derde landen, verbleef geruime tijd in opvangcentra (onder meer twee maanden in Bosnië), beschikt over geen enkel identiteitsdocument, zal in Slovenië alleenstaand en zonder enig familiaal of sociaal netwerk worden opgevangen, en is sedert zijn vertrek uit Afghanistan bovendien gescheiden van zijn echtgenote en zijn vier minderjarige kinderen, die aldaar zijn achtergebleven. De bestreden beslissing bevat geen enkele overweging over de wijze waarop deze cumulatie van omstandigheden de kwetsbaarheid van verzoeker beïnvloedt, noch over de vraag of, en zo ja welke, individuele waarborgen – in de zin van de rechtspraak Tarakhel – aangewezen zouden zijn.
Dit onderzoek was des te meer aangewezen nu het AIDA-rapport zelf structurele overbezetting van het Sloveense Asielhuis documenteert, met een capaciteit die zelfs met noodoplossingen ontoereikend blijkt, en dit door de Ombudsman in verband gebracht wordt met een schending van de menselijke waardigheid:
"(…)" (AIDA-rapport Slovenië, p. 87)
"(…)" (AIDA-rapport Slovenië, p. 87)
Deze overbezetting bleef, aldus het rapport, in 2025 onverminderd bestaan, en betrof op het hoogtepunt een bezetting die zelfs de – met containers reeds kunstmatig verhoogde – capaciteit van 710 plaatsen overschreed.

d) Toegang tot gezondheidszorg
Waar minderjarigen in Slovenië recht hebben op volledige gezondheidszorg, is de toegang tot gezondheidszorg voor meerderjarige verzoekers, zoals verzoeker, wettelijk beperkt tot dringende zorg:
"(…)" (AIDA-rapport Slovenië, p. 92)
Gelet op verzoekers jarenlange en zware reisroute, ontbreekt in de bestreden beslissing elk onderzoek naar de vraag of deze beperkte toegang tot gezondheidszorg, in combinatie met de hoger beschreven overbezetting en de afwezigheid van enig familiaal netwerk in Slovenië, verzoeker niet blootstelt aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest.
Zoals hoger uiteengezet (zie a) hierboven), bevestigt het AIDA-rapport bovendien dat ook in Slovenië zelf geen effectief mechanisme bestaat om kwetsbaarheid, met inbegrip van de hierboven beschreven gezondheidsproblematiek, te identificeren en mee te wegen in de uiteindelijke beslissing, zodat verzoeker

niet kan rekenen op een vangnet in Slovenië indien de zorgvuldigheid bij verwerende partij op dit punt zou ontbreken.

e) Reëel risico op hernieuwde vasthouding bij terugkeer, bij gebreke aan een effectief alternatief
Verzoeker loopt bij een overdracht aan Slovenië bovendien een reëel en voorzienbaar risico op een hernieuwde vrijheidsberoving aldaar, en dit precies op grond van dezelfde soort omstandigheden die verwerende partij in de bestreden beslissing tegen hem heeft aangewend. Blijkens de officiële, door de Sloveense minister van Binnenlandse Zaken zelf ingevulde EUAA/Europese Commissie-fiche "Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation"[4] (informatie verstrekt op 8 mei 2023) kan een verzoeker naar Sloveens recht immers worden vastgehouden om zijn identiteit of nationaliteit vast te stellen, in het bijzonder wanneer hij zijn land van herkomst zonder identiteitsdocument heeft verlaten of onvolledige informatie over zijn identiteit heeft verstrekt:
"(…)" (Roadmap Slovenië, vraag 3.4)
Verzoeker bezit, zoals hierboven uiteengezet, geen enkel identiteitsdocument en gaf aan zijn Taskara in Afghanistan te hebben achtergelaten, exact het type omstandigheid dat naar Sloveens recht een vasthouding op grond van artikel 84 IPA kan rechtvaardigen. Verwerende partij heeft in het geheel niet onderzocht of, en op welke wijze, verzoeker bij zijn aankomst in Slovenië opnieuw met een vrijheidsberoving op deze grond zou kunnen worden geconfronteerd.
Dit risico is des te reëler nu uit dezelfde officiële bron blijkt dat het enige door Slovenië voorziene "alternatief" voor vasthouding, de toewijzing van een welbepaalde verblijfplaats binnen het Asielhuis, door de Sloveense Administratieve Rechtbank zelf niet als een werkelijk alternatief wordt beschouwd, doch als een vorm van vrijheidsberoving:
"(…)" (Roadmap Slovenië, vraag 3.4)
Hieruit volgt dat een verzoeker die in Slovenië met toepassing van artikel 84 IPA wordt vastgehouden, volgens de eigen rechtspraak van de Sloveense rechtscolleges in de praktijk niet kan rekenen op een effectief, niet-vrijheidsberovend alternatief. Verwerende partij diende deze, aan haar eigen, door de Sloveense overheid zelf aangeleverde bronnen kenbare omstandigheid te onderzoeken en te motiveren alvorens verzoeker, wiens eigen dossier precies de kenmerken vertoont die naar Sloveens recht tot vasthouding aanleiding geven, over te dragen. Verwerende partij heeft dit nagelaten.
Gelet op het voorgaande kon verwerende partij niet volstaan met een loutere verwijzing naar het vermoeden van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten, doch diende zij, in het licht van de cumulatieve kwetsbaarheid van verzoeker, de hoger beschreven, door haar eigen bronnen gedocumenteerde opvang- en gezondheidszorgproblematiek, en het reële risico op een hernieuwde vrijheidsberoving in Slovenië bij gebreke aan een effectief alternatief, individueel te onderzoeken en te motiveren of, en zo ja welke, waarborgen vereist waren."

Verzoeker concludeert dat verwerende partij heeft nagelaten te onderzoeken of, gelet op zijn cumulatieve kwetsbaarheid en de door het AIDA-rapport gedocumenteerde structurele overbezetting van en beperkte toegang tot gezondheidszorg in het Sloveense opvangsysteem, individuele garanties in de zin van de rechtspraak "*Tarakhel"* aangewezen waren.

3.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar memorie van antwoord.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 2.16, § 1, eerste lid, 2°, van de RvV-wet moet het verzoekschrift op straffe van niet-ontvankelijkheid "*een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 47 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3, van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (*cf.* EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook volgens de rechtspraak van het EHRM niet kan worden uitgesloten dat in bepaalde gevallen de toepassing van de regels vastgelegd in regelgeving van de Europese Unie betreffende de vaststelling van de lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming een risico op schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee kan brengen (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 103). Het vermoeden waarop de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: AMMR), is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel -, is niet onweerlegbaar.

Het EHRM heeft eraan herinnerd dat de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau is relatief en is afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van de betrokkene (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 219).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft eveneens bevestigd dat een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat elke lidstaat de grondrechten respecteert (*cf.* HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest "*Jawo"* van 19 maart 2019 (zaak C 163/17) heeft ook het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest).

Het is aan verzoeker om bewijs aan te voeren waaruit blijkt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij, mede wegens zijn persoonlijke omstandigheden, zal worden blootgesteld aan een onder artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *Saadi v. Italië*, § 129). Deze risico-inschatting moet mede gemaakt worden in het licht van de algemene situatie van het land van herkomst. Het risico moet groter zijn dan alleen de enkele kans op die behandeling.

Artikel 16(3) van de AMMR bepaalt dat wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van een overdracht een reëel risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, moet worden onderzocht of een andere lidstaat kan worden aangewezen als verantwoordelijke lidstaat, en dat, wanneer dat niet kan, de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat zelf verantwoordelijk wordt voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat verwerende partij zich bewust is van haar verplichtingen inzake het onderzoek naar het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen en

dat zij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht. Daarbij is niet alleen gewezen op de verdragsrechtelijke verplichtingen van Slovenië, maar werd ook rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens een interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 17 augustus 2026 en met de in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie, met name het rapport "*Asylum Information Database – Country Report Slovenia*" – laatste update 13 mei 2026 (hierna: AIDA-rapport). Op grond van al deze informatie en na een uitgebreide motivering waaruit blijkt dat zij niet blind is gebleven voor bepaalde kritische bemerkingen die uit het AIDA-rapport blijken, is verwerende partij tot de conclusie gekomen dat "*niet (kan) worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3'van het EVRM*". Het komt aan verzoeker toe om de analyse van verwerende partij om tot dit besluit te komen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker voert vooreerst aan dat in Slovenië een effectieve kwetsbaarheidsscreening ontbreekt en dat "*de Sloveense Migratiedirectie geen statistieken bijhoudt over kwetsbare verzoekers, zodat de omvang van het probleem niet eens kan worden opgevolgd*". Hij stelt dat hij zich in een kwetsbare mentale toestand bevindt, doch brengt hiervan geen enkel (begin van) bewijs aan en toont dan ook niet aan dat hij een kwetsbaar profiel heeft. Voorts ziet de Raad niet in hoe een gebrek aan statistieken in het geval van verzoeker dermate zwaarwichtig zou kunnen zijn dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet langer zou gelden.

Daarnaast wijst verzoeker op zijn positie als terugkerende verzoeker en meent hij dat hij, "*net als bij zijn eerste aankomst, opnieuw (moet) wachten om zijn verzoek te (her)registreren*" en dat hij zich "*in die periode opnieuw in de beschreven kwetsbare "pre-lodging" fase (bevindt), alwaar hij de facto gedetineerd is*". Hij gaat ook in op de materiële opvangomstandigheden in "*het Asielhuis*", en meer bepaald op de structurele overbezetting van "*het Sloveense Asielhuis*", waarover in het AIDA-rapport wordt gedocumenteerd. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een wachttijd bij zijn eerste aankomst om zijn verzoek om internationale bescherming te registreren en van problemen van detentie waarmee hij zou zijn geconfronteerd tijdens deze wachtperiode. In tegendeel, hij gaf aan nergens een verzoek te hebben ingediend en enkel zijn vingerafdrukken te hebben afgestaan (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 27, 'Verklaring DVZ', vraag nr. 32). Ten slotte kan er nog op worden gewezen dat, hoewel in de bestreden beslissing niet in detail wordt ingegaan op de door verzoeker geciteerde passages uit het AIDA-rapport, erin kan worden gelezen dat "*kritische opmerkingen kunnen gemaakt worden bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Slovenië*", doch dat wordt besloten dat dit "*onvoldoende (is) om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Slovenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel*" en dat het AIDA-rapport niet tot het besluit leidt "*dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Slovenië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening (EU) 2024/1351 aan Slovenië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest*". Verzoeker toont met zijn citaten uit het AIDA-rapport niet aan dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot dit besluit is gekomen of daarbij kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

Voorts wijst verzoeker op de toegang tot de gezondheidszorg in Slovenië, die voor meerderjarige verzoekers beperkt zou zijn tot dringende zorg. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gesteld:
"*Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorgen voor verzoekers in Slovenië wettelijk gewaarborgd is (p. 91). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Slovenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.*
De betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud van 17.08.2026 in goede gezondheid te verkeren. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de- betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te-besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Slovenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming ín de ontvangende lidstaat niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in de verantwoordelijke lidstaat van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België."

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift weliswaar op zijn jarenlange en zware reisroute, doch voegt daarbij nog steeds geen enkel medisch document waaruit kan blijken dat hij daardoor nood heeft aan gezondheidszorg. Bijgevolg toont hij ook niet aan dat hij kampt met een dermate ernstige mentale of lichamelijke aandoening dat deze een overdracht aan Slovenië in de weg zou staan. Hij toont dan ook niet aan dat de voorgaande overwegingen van de bestreden beslissing onwettig, feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

Ten slotte betoogt verzoeker dat er een reëel risico is op hernieuwde vasthouding bij terugkeer, bij gebreke aan een effectief alternatief. Hij wijst op informatie waaruit blijkt dat een verzoeker naar Sloveens recht kan worden vastgehouden om zijn identiteit of nationaliteit vast te stellen, in het bijzonder wanneer hij zijn land van herkomst zonder identiteitsdocument heeft verlaten of onvolledige informatie over zijn identiteit heeft verstrekt, en stelt dat hij geen enkel identiteitsdocument heeft en had aangegeven zijn *taskara* in Afghanistan te hebben achtergelaten. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker dit nooit heeft aangegeven als reden waarom hij niet zou willen teruggaan naar Slovenië. Gevraagd of hij redenen heeft die zijn verzet om zijn overdracht naar Slovenië zouden rechtvaardigen, haalde hij enkel aan dat hij daar geen asiel heeft aangevraagd en dat er veel Afghanen en veel problemen zijn (adm. doss., stuk 27, 'Verklaring DVZ', vraag nr. 39). Bovendien gaf verzoeker weliswaar aan dat zijn *taskara* nog in Afghanistan ligt, maar zei hij daarbij dat hij ervan nog een foto op zijn gsm heeft staan (*ibid.*, vraag nr. 27). Hij kan het verwerende partij dan ook niet ten kwade duiden hiernaar geen onderzoek te hebben gevoerd. Bovendien blijkt niet dat verzoeker had aangegeven in Slovenië reeds te zijn vastgehouden voor zijn komst naar België en brengt hij ook geen enkel (begin van) bewijs bij waaruit kan blijken dat hij aldaar eerder reeds werd vastgehouden. Verzoeker toont dan ook niet concreet aan dat hij bij een overdracht omwille van de Sloveense wetgeving persoonlijk dreigt te zullen worden vastgehouden om zijn identiteit of nationaliteit vast te stellen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat verwerende partij geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek heeft gevoerd naar de situatie in Slovenië of zou zijn uitgegaan van een selectieve lezing van het AIDA-rapport. Hij brengt geen elementen bij die van een dergelijke zwaarwichtigheid zijn dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet langer zou gelden en dat verwerende partij onwettig, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk heeft besloten dat "*niet (kan) worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3'van het EVRM*".

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan waarom individuele garanties vanwege de Sloveense overheid, bovenop de verplichting om zijn rechten op basis van het EU-asiel*acquis* te respecteren, in de gegeven omstandigheden noodzakelijk zouden zijn.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest wordt niet aangetoond.

3.3.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Aangezien de Raad ingevolge artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op eenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT D. DE BRUYN